

Nur 282/IPP042101

Bisac JUV052000 / JUV037000

© MMXXI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Tekst: Kris Humphrey

© MMXX Illustraties: Pete Williamson

© MMXX First published by Oxford University Press, England

Leo's Map of Monsters. The Armoured Goretusk was originally published in English in 2020. This translation is published by arrangement with Oxford University Press.

Oorspronkelijke titel: *Leo's Map of Monsters. The Armoured Goretusk*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

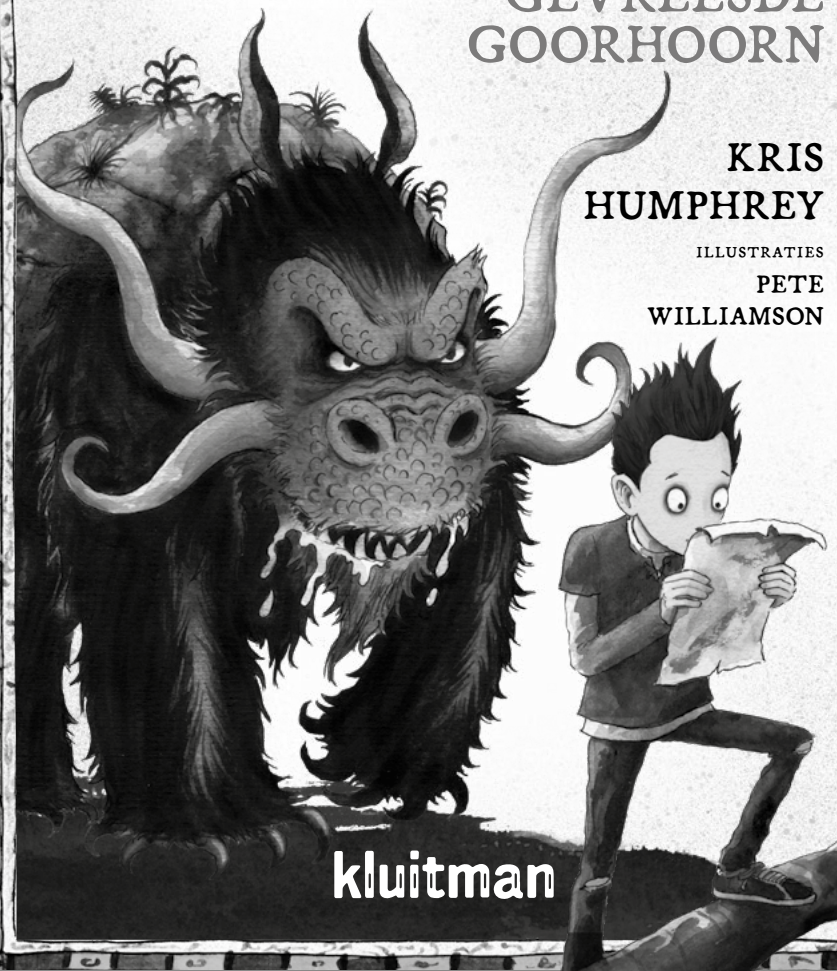
Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

LIAM EN DE MONSTERS

DE GEVREESDE
GOORHOORN

KRIS
HUMPHREY

ILLUSTRATIES
PETE
WILLIAMSON

kluitman

EEN

Je gaat het woud niet in, dat weet iedereen.
Daarom hebben de dorpsoudsten de muur
laten bouwen – jaren en jaren terug, zo
lang geleden dat niemand het zich kan
herinneren. De muur is gebouwd om ons
te beschermen tegen de
levensgevaarlijke
beesten die
in het bos

wonen: wrede wolvenroedels, hongerige reuzenberen en wilde boskatten met vlijmscherpe klauwen.

Daarom zijn ook de wachttorens en de poort gebouwd, en daarom zijn er strenge regels voor wie het dorp uit mag en tot waar die dan mag gaan.

Het woud is woest en donker, en achter elke boom loert het gevaar.

Tenminste, dat denkt iedereen.

En dat dacht ik ook, tot de ochtend van mijn negende verjaardag.

Sommige kinderen kijken met angst en beven uit naar de dag dat ze negen worden, en dat is ook

niet zo gek. Als je wakker wordt, ligt er een brief op je te wachten, waarin staat wat de komende twee jaar jouw Taak zal zijn.

Een of twee woorden krijg je, meer niet: geiten hoeden, mest scheppen, houthakken. De dorpsoudsten nemen een besluit, en hopla, de route voor de komende twee jaar van je leven is uitgestippeld.

Maar ik? Ik was helemaal niet bang.

Ik wist bijna zeker dat de dorpsoudsten me een taak zouden geven in het archief, waar mijn beste vriend Jacob al werkte. Ze deden altijd hun best om een taak voor je te kiezen die bij je paste, en ik was goed in lezen en schrijven. En ik was goed in binnen blijven. Ik verheugde me er al op.

Dus toen ik op mijn verjaardag wakker

werd, sprong ik opgewonden
mijn bed uit. Ik duwde de luiken
open en leunde uit het raam van
mijn zolderkamer. Heuvelafwaarts
zag ik een wirwar van rode

pannendaken, helemaal tot

aan het plein en
het dorpshuis.

Op straat

ratelden de

wagenwielen en in de lucht zeilden
pluizige wolkenlierten langs. Ik keek
de andere kant op, naar Jacobs huis,
maar zijn raam was dicht. Jacob komt
altijd pas uit bed als het echt niet
anders kan.

Ik klauterde snel de ladder af naar
de overloop op de eerste verdieping
en daarna rende ik de trap af naar de
woonkamer.

Mijn moeder zat gehurkt voor het
fornuis en stopte er houtblokken in.
Zodra ze me hoorde, draaide ze zich
om en vloog op me af. 'Liam!' zei ze
en ze gaf me een reuzenknuffel. Ze
drukte een kus op mijn voorhoofd,
die ik er meteen weer af veegde.

‘Bedankt,’ zei ik.

Achter haar, op een hoge plank, zag ik een pakje staan dat versierd was met klimoptakjes. Mijn verjaardagscadeau. Het was een doosje houtskoolpotloden. Dat wist ik omdat mijn oudere zus Lulu nooit een geheim kon bewaren.

Met een klap vloog de achterdeur open en daar kwam Lulu binnen met haar mand vol houtgereedschap. Onze kat, Stikkel, glipte tussen haar benen door ook de kamer in.

Lulu grijnsde naar me. ‘Hij is er,’ zei ze, terwijl ze de mand met een doffe bonk neerzette. ‘Maak je hem meteen open?’

Heel even wist ik niet waar ze het over had. Toen bleef mijn blik op de tafel rusten. Die was voor het ontbijt gedekt met boter

en jam. Midden op tafel stond een kan met melk. Tegen de kan stond een rechthoekig stukje papier.

De brief.

Voor het eerst voelde ik een nerveuze rilling. Wat zouden de dorpsoudsten voor me gekozen hebben?

‘Nou, toe dan!’ zei Lulu. ‘We weten allemaal dat je naar het archief gaat. Daar ben je nu al bijna niet weg te slaan!’ Ze pakte me bij mijn arm en sleurde me mee naar de tafel. ‘Maak open, Liam. Laat ons niet zo lang in spanning!’

‘Je mag hem openmaken als jij er klaar voor bent,’ zei mijn moeder. ‘Het is jouw grote dag, lieverd. En van niemand anders.’

Ik ging zitten en pakte voorzichtig de

brief. Voorop stond mijn naam geschreven: *Liam Wilder*, in dunne, schuine letters. Aan de andere kant was de brief verzegeld met een rond, bloedrood waszegel.

‘Alsjeblieft.’ Mijn moeder zette een broodje en een mok geitenmelk voor me neer.

‘Bedankt,’ zei ik, ook al had ik niet veel trek.

Met mijn vinger streek ik over het waszegel op de brief. Ik zag dat Lulu me vanaf de andere kant van de tafel ongeduldig aankeek.

‘Goed dan.’ Ik schoof mijn vinger tussen een van de vouwen. Er kwam een barst in het zegel en de brief ging al een klein stukje open.

Even stopte ik om een keer diep adem te

halen, toen trok ik de brief open en las de woorden die erin stonden. Het bevel van de dorpsoudsten, mijn taak voor de komende twee jaar.

‘Huh?’

Ik liet de brief vallen en stond op. Daarbij stootte ik zo hard tegen de tafel dat alles heen en weer schudde. Mijn mok wankelde en viel, en de geitenmelk klotste over mijn voeten.

‘Wat is het?’ vroeg Lulu. ‘Waar ga je naartoe?’

Bij mijn voeten voelde ik Stikkel, die de gemorste melk oplikte.

Toen stond mijn moeder plotseling naast me en ze kneep zachtjes in mijn schouder. ‘Och, hemeltje,’ zei ze.

‘Dat heb ik nog nooit gezien.’

De brief lag open op tafel, met in zwarte inkt één woord erop geschreven:

TOPGEHEIM

Lulu rende om de tafel heen om de brief ook te kunnen lezen. ‘Wat betekent dat?’ vroeg ze.

Maar niemand zei iets, want we hadden allemaal geen idee.

Op dat moment werd er op de deur geklopt.

Heel even dacht ik dat het Jacob was.

Hoe moest ik hem vertellen dat ik niet naar het archief ging en dat we toch niet samen onze taak zouden doen?

Toen drong het tot me door dat het Jacob helemaal niet kon zijn. Hij klopte nooit, maar liep altijd gewoon naar binnen.

Wie was het dan wel?

Mijn moeder keek me met gefronste wenkbrauwen aan. Kennelijk vroeg zij zich

hetzelfde af. Ze kneep nog een laatste keer in mijn schouder en liep daarna aarzelend naar de deur.

De scharnieren knersten en opeens viel het zonlicht naar binnen. Ik zag een lang, slank silhouet in de deuropening staan en hoorde de verbazing in mijn moeders stem.

‘O... Goedemorgen... Alstublieft, eh...
Komt u alstublieft binnen.’

De vrouw die elegant bukte om door de lage deur naar binnen te lopen, was Gilda, het dorps hoofd.

Haar lange groene mantel sleepte over de vloer toen ze binnenkwam. Even keek ze naar mij, maar toen draaide ze zich om en glimlachte naar mijn moeder. 'Goedemorgen,' zei ze. 'Mijn excuses dat ik u kom storen.'

'Dat geeft helemaal niet,' zei mijn moeder. Even dwaalde haar blik naar de gemorste melk en haar wangen werden rood. 'Kan ik u iets aanbieden? Eh... wilt u misschien wat melk?'

'Nee, dank u,' antwoordde het dorpshoofd met een beleefde glimlach.

Toen verdween haar lachje en keek ze mij recht aan. 'Maar ik ben bang dat ik uw zoon even moet lenen.'

Gilda en ik liepen in de ochtenddrukte door de dorpsstraten. Ze trok haar opvallende groene mantel wat dichter om zich heen en boog haar hoofd naar de grond. 'We mogen geen aandacht trekken,' zei ze. 'Dus hou je rustig, ja?'

Ik vond het maar niks dat ze me zo commandeerde – op mijn verjaardag nog wel – maar ik was zo verstandig om

niet met het dorps hoofd in discussie te gaan.

Na een tijdje kwamen we bij een rustig klinkerstraatje dat langs de hoge dorpsmuur liep. Gilda bleef voor een laag houten huisje staan. Ze keek even om zich heen en duwde toen de deur open.

Binnen zat een oude man ineengezakt op een krukje te snurken. Om hem heen stonden manden met knollen.

‘O nee,’ zei ik. ‘Ik ga echt niet voor de knollenman werken.’

‘Niet zo hard,’ fluisterde Gilda, terwijl ze me naar een volgend vertrek voorging. ‘Jouw taak ligt niet in het dorp.’ Ze liep naar de achtermuur, stak haar hand in een kleine spleet in het hout en maakte een draaibeweging. Er klonk een dof geluid.

Voor ik het wist, zwaaide de muur opeens naar buiten open. Het briesje dat de kamer in waaide, bracht de geur van vochtige aarde en het geritsel van bladeren mee.

‘Kom dan,’ zei Gilda.

‘Maar dat is...’

‘Ja,’ zei ze met een glimlach. ‘Het woud.’

◀ ◊ Δ ◊ ▶

Overall om ons heen wiegden de kruinen van reusachtige bomen zachtjes in de wind. Ik keek zenuwachtig om me heen, want ik verwachtte elk moment een aanval van een boskat, een wild zwijn of een roedel hongerige wolven. Tot nu toe had ik alleen vanuit mijn slaapkamerraam naar de boomtoppen gekeken. Dichterbij was ik niet geweest.

En nu liep ik opeens door die verborgen wereld.

Vlakbij klonk het geluid van krakende takken, en alle twee bleven we onmiddellijk staan. Gilda staarde tussen de boomstammen door.

‘Wat was dat?’ vroeg ik.

‘Waarschijnlijk een eekhoorn,’ mompelde Gilda niet erg overtuigend.

Ik wierp een blik achterom en realiseerde me dat ik de muur niet meer kon zien.

‘Volgens mij zijn we al te ver gelopen,’ fluisterde ik.

‘Nee hoor, we gaan goed.’ Gilda liep verder over het pad. ‘Zorg maar dat je niet achterop raakt.’

‘En de regels dan?’ vroeg ik. ‘Zelfs de houthakkers mogen niet zo ver dat ze de muur niet meer kunnen zien. Misschien zijn er beren, of struikrovers, of...’

Gilda bleef staan en draaide zich om. Ze keek me ongeduldig aan. ‘Liam, ik ken de regels van het dorp. En ja, het woud kan een gevaarlijke plek zijn. Maar voor sommige

taken moeten we de regels nou eenmaal overtreden. En wil je me nu alsjeblijft gewoon volgen?’

Een paar minuten later kwamen we bij een gladde, puntige rots. Hij reikte bijna tot mijn borst. Hier verlieten we het pad en wrongen ons door wat doornstruiken heen. Ik moest erg mijn best doen om niet aan de stekelige takken te blijven haken, dus zag ik de hut pas toen we er vlakbij waren.

De muren zaten vol spinnenwebben en er groeide mos op het dak. De deur was smal en afgebladderd, en voor het enige raampje zat een luik. Het huis leek verlaten, alsof het bos het probeerde op te slokken.

‘Zo,’ zei Gilda. ‘Ik hoop maar dat hij thuis is.’
‘Wóónt hier iemand?’ vroeg ik.
Maar Gilda lette niet op mij en klopte al op de deur.

Binnen klonken ongelijke voetstappen. Toen ging de deur krakend open. Tegen flakkerend kaarslicht stak het gebogen silhouet van een man af.

Gilda begroette hem met een hoofdknikje. ‘Henrik.’

De man bromde wat. ‘Jij hebt ook flink de tijd genomen,’ mopperde hij, terwijl hij weer terug de hut in hobbelde.

‘Hup, naar binnen,’ zei Gilda tegen mij.

‘Moet dat?’ vroeg ik.

‘Ja, dat moet.’

Binnen kwam ik in een groot vertrek, dat vol stond met de vreemdste spullen. Er waren boeken, perkamentrollen, met ijzer beslagen kisten, schedels met en zonder hoorns. Sommige dingen waren zo eigenaardig

dat ik geen idee had of het exotische
siervoorwerpen waren of dodelijke wapens.

De man, Henrik, stond tegen een schrijftafel
geleund. Hij was lang en dun. Zijn haar, dat
voornamelijk grijs was maar hier en daar
nog een streep rood had, droeg hij in een
paardenstaart.

‘Dus dit is hem?’ Henrik nam me
wantrouwig op. ‘Nogal een scharminkel,
hè? Weet je zeker dat dit de goeie is?’

Gilda knikte. ‘Hij is het.’

‘Dat hoop ik dan maar,’ zei Henrik. ‘We
hebben niet veel tijd meer.’ En hij keek me

nog eens misprijzend aan, alsof hij bij wijze van lunch alleen een rotte appel had gekregen.

‘Niet veel tijd waarvoor?’ vroeg ik aan Gilda. ‘Wat doe ik hier?’

Met een strenge blik maande ze me tot stilte en daarna liep ze naar de oude man toe. Ze deden alle twee alsof ik er niet was.

‘Is alles klaar?’ vroeg Gilda hem zachtjes maar dringend.

‘Tuurlijk,’ bromde Henrik. ‘Dat wil zeggen, er was een kleine kink in de kabel, maar... het is klaar.’

Gilda fronste haar wenkbrauwen. ‘Je lijkt niet erg zeker van jezelf,’ antwoordde ze.

‘Ik zei dat het klaar zou zijn en het is klaar,’ snauwde Henrik. ‘Nu is het

verder aan de jongen.’

‘Nou, in dat geval...’ begon Gilda.

‘Hé, hallo!’ onderbrak ik hen. ‘Gaat iemand me nog vertellen wat er aan de hand is?’

Alle twee staarden ze me aan.

‘Heb je hem dat nog niet verteld?’ mopperde de oude man tegen Gilda.

‘Eh...’ begon die.

Maar Henrik viel haar in de rede, terwijl hij mij met een felle blik aankeek. ‘Je hebt vast vaak horen praten over beren, boskatten en wolven,’ zei hij tegen me. ‘En hoe gevaarlijk het is in het woud. Heb ik gelijk, jongen?’

Ik knikte.

‘Mooi. En wat als ik je nu vertel dat er

geen beren zijn? En ook geen boskatten of wolven. Niet in dit woud.' Hij nam me onderzoekend op.

Ik had geen idee wat ik daarop moest zeggen. Ik snapte er niks van. 'Maar... de muur dan?' stamelde ik na een tijdje. 'Die is daar toch voor? Om de wilde dieren tegen te houden?'

'Wilde beesten, ja,' antwoordde de oude man. 'Maar niet het soort dieren waar jij aan denkt.'

'Wat dan?' vroeg ik, al wist ik niet zeker of ik het antwoord wel wilde horen.

Op Henriks gezicht verscheen een sluwe, onheilspellende grijns. 'Monsters, jongen. De muur staat daar om jou tegen monsters te beschermen.'

Ik voelde een vreemde rilling over mijn rug lopen. Het was duidelijk dat die man niet spoorde. Maar toen ik even naar Gilda gluurde, knikte ze alleen ernstig naar me.

'Je hebt me goed gehoord, jongen.' Henrik bleef me strak aanstaren, alsof hij me bang wilde maken.

'Wat voor... monsters?' stamelde ik.

'Meer soorten dan jij je kunt voorstellen,' antwoordde hij. 'En ze dwalen al sinds het begin der tijden door dit woud. Net als in de bergen en het land daarachter.'

'Zijn ze gevaarlijk?' vroeg ik.

'Gevaarlijk?' Henrik hinkte door de kamer en pakte een vlijmscherp bot zo lang als mijn been. 'Zie je dit? Dat komt uit de bek van een meermormel. Eén meermormel heeft er

vijfenvijftig van deze... in elke kaak. Is dat gevaarlijk genoeg voor je, jongen?’

Hoewel hij volgens mij geen antwoord verwachtte, knikte ik toch maar.

‘Nounou...’ zei Gilda ongemakkelijk. ‘Ze hebben niet allemaal zulke tanden. Alleen sommige.’

‘Jaja,’ zei Henrik. ‘De meeste vallen wel mee. Maar sommige... Nou ja, daarvoor ben ik hier. En daarvoor ben jij hier nu ook.’

De angst sloeg me om het hart. ‘Ik?’

Gilda knikte. ‘Henrik is onze wachter. Hij beschermt het dorp tegen monsters. Dit is jouw taak, Liam. Jij wordt ook wachter.’

Ongelovig staaarde ik naar Gilda, die al naar de deur liep.

‘Leg jij uit wat er moet gebeuren?’ vroeg ze aan Henrik.

‘Dat zal ik doen,’ zei de wachter met een ernstig knikje.

‘Veel succes dan maar, Liam,’ zei ze met een glimlach die waarschijnlijk geruststellend bedoeld was. Toen was ze verdwenen.

Ik was stomverbaasd en staarde beduusd naar Henrik.

Die hinkte door de kamer en vouwde een groot, rechthoekig vel papier uit op zijn bureau. 'Kom hier, jongen.'

Toen ik dichterbij kwam, zag ik op zijn gezicht kleine dansende lichtstipjes. Hoe verder hij het papier uitvouwde, hoe meer lichtjes er waren. Opeens snapte ik dat ze vanaf het papier schenen.

Overall op het wasachtige oppervlak bewogen stipjes in verschillende kleuren. Sommige waren groot en langzaam, andere klein en snel. Ze verplaatsten zich over een gedetailleerde plattegrond waarop rivieren, bomen en bergen stonden, allemaal van bovenaf gezien. In het midden, omgeven

door de muur, lag het dorp.

Ik keek op en zag dat Henrik me onderzoekend opnam.

'Dit,' zei hij, 'is de monsterkaart.'

Betoverd door de gekleurde lichtjes tuurde ik naar de kaart.

